

Олександра Бурбело

ЛЮБІЙ УКРАЇНІ

Олександра Бурбело

Любій Україні

Вінниця

2019

УДК 821.161.2-31

Б 91

**Видана за сприяння Кухарчука Віктора Миколайовича,
керівника приватного підприємства фірми
«Струм» м. Житомир**

Б 91 Бурбело Олександра

Любій Україні: вірші/ Бурбело О., – Вінниця: ФОП Рогальська І.О.,
2019. – 36 с.

ISBN 978-617-7556-59-5

У книгу члена Національної спілки письменників України, великого патріота Олександри Бурбело «Любій Україні» включено уривки з окремих поезій, присвячених любій Україні, її працелюбному народу, українській мові, українському слову.

Книга буде цікава для широкого кола читачів, як юних, так і старших.

ISBN 978-617-7556-59-5

© Бурбело О., 2019

Вступ

Олександра Бурбело, 1998 року народження, мріяла стати письменницею. Писала казки, легенди, оповідання та вірші. Друкувалася в газетах та журналах. Була неодноразовим переможцем літературних Всеукраїнських і Міжнародних конкурсів. В її портфоліо більше 50 (п'ятдесяти) грамот, дипломів, подяк, сертифікатів.

У 2011 році вийшла з друку її перша книжечка «Первоцвіт», у 2012 році – книжечка «Белые паруса» та змінене і доповнене друге видання «Первоцвіту» з позитивною рецензією класика української дитячої літератури Всеволода Зіновійовича Нестайка. В 2013 році – книжечка «Зимова Україна», в 2014 – році книги «Я лиш струна на арфі України» та «Золота росинка». Однак «струна» обірвалася, Сашеньки не стало. За вагомий внесок у літературну скарбницю України Олександрі Бурбело (посмертно) прийняли в члени Національної спілки письменників України. Це унікальний випадок, що школярку неповних шістнадцяти років та ще й посмертно прийняли у Спілку. Вона наймолодший член Спілки і назавжди залишається п'ятнадцятилітньою.

У пам'ять про Сашу вийшли її наступні книги: «Перемога під Синіми Водами», «Гармонія», «Рідній Україні» (Вибране. Поезія) та «Рідній Україні» (Вибране. Проза). Композитори Ігор Шуберт і Сергій Брайлян написали на її вірші більше 30 (тридцяти) пісень, які лунають при проведенні вечорів пам'яті та презентацій творчості Олександри Бурбело. Видано збірник пісень «Свої пісні дарую всім на радість...» з нотами, текстами пісень та диском (у збірник увійшли пісні на слова Олександри Бурбело, музику до яких написали Ігор Шуберт та Сергій Брайлян). 19 поетів присвятили творчості Олександри близько сорока своїх віршів, які

надруковані у виданій книзі «Друзі по перу – Олександри Бурбело».

З грудня 2016 року засновано щорічну літературно-мистецьку премію журналу «Вінницький край» імені Олександри Бурбело – «Струна на арфі України» і щорічний відкритий конкурс на кращу поетичну і прозову публікацію для творчої молоді шкіл Вінниччини віком до 16 років.

У програмі вивчення української літератури для 5-9 класів з 2017 року по всій Україні передбачено вивчення творчості Олександри Бурбело.

У 2018 році Сашу за майстерне втілення шевченківського духу у власній творчості і пропагування ідей Великого Кобзаря нагородили міжнародною відзнакою «Гран-Прі» та медаллю «Міжнародний проект – Шевченко єднає народи».

Вінницька міська рада у вересні 2018 року вручила всім першокласникам міста «Книгу вінницького школяра», в якій у розділі «Славетні подoliaни на усі віки» поряд із Михайлом Коцюбинським, Миколою Пироговим, Михайлом Стельмахом, Євгеном Гуцалом, Данилом Заболотним, Миколою Леонтовичем, Радіоном Скалецьким, Натаном Альтманом розміщено фото та інформацію про Олександрю Бурбело.

За пошуком в Інтернеті «Книги Олександри Бурбело» легко знайти сайт Олександри (адреса – [**http://pwr.inf.ua/boss/**](http://pwr.inf.ua/boss/)), у якому є розділ «Фотокниги», де можна ознайомитися з усіма книгами письменниці, при потребі роздрукувати.

У кінці 2016 року в Інтернеті, на *YouTube* був створений «Канал Олександри Бурбело», який має шість розділів:

- 1 – телесюжети про Олександрю Бурбело;
- 2 – вірші Олександри Бурбело;
- 3 – пісні на слова Олександри Бурбело;
- 4 – спогади про Олександрю Бурбело;

5 – радіопрограми;

6 – вечори пам'яті та презентації творчості.

Зараз на каналі за адресою <https://www.youtube.com/channel/UCwAIUQcEt1LI7OINzh7BIqw> виставлено більше шестисот п'ятдесяти відеороликів, список яких постійно розширюється.

У кінці січня 2019 року у фейсбуці створено сторінку «Володимир Бевз», на якій висвітлюються матеріали про творчість Олександри Бурбело.

Олександра Бурбело була великим патріотом. Дуже любила рідну Україну. Україна ввійшла в назви чотирьох її книг «Зимова Україна», «Я лиш струна на арфі України», «Рідній Україні» (Вибране. Поезія) та «Рідній Україні» (Вибране. Проза).

Цілу серію віршів вона присвятила своїй Батьківщині – Україні. Ось назви окремих з них:

- «Молитва за Україну»,
- «Україно-матінко»,
- «Казкова Україна»,
- «Зимова Україна»,
- «Небо України»,
- «Українська врода»,
- «Працелюбство в Україні»,
- «Бережімо Україну»,
- «Український край»,
- «Ненька Україна»,
- «Українська мова»,
- «Українське поле»,
- «Весна в Україні»,
- «Україна – Європейська держава»,
- «Український Парнас»,
- «Мадонни української землі»,
- «Осінь в Україні»,
- «Я лиш струна на арфі України».

Уривки

з поезій вічно юної вінницької поетеси Олександри
Бурбело про Рідну Україну, її працьовитий народ,
українську мову, українське слово.

Оце вічне прагнення до волі,
Що на стязі – стрічка голуба.
Це прадавнє в українській долі:
З українця не зробить раба!

І пишаємося тим, що українці,
Що буяє сила молода.
Ріки наші сповнює по вінця
Із джерел минулого вода.

Наче вічний спогад про минуле,
Де, здається, зупинився час –
Скіфський вал, Немирів... Не забули?
Скіфія вдивляється у нас!

«Джерела вічності»

Ніяк не надихаюсь полем,
Ромашкою і чебрецем,
Квітучим веселим роздоллям
З дощами умитим лицем,

Де сонце висить булавою
З козацьких великих скарбів
І чується відгомін бою
Між скіфських прадавніх горбів.

«Українське поле»

Народе мій! Ти вродою багатий:
В очах то річки синь, то небеса,
А в серці – твій Дніпро, твої Карпати,
Ланів пшеничних лагідна краса.

Нескореність, відома споконвіку,
Ще в скіфів нуртувала у крові.
В історії твоїх звияг без ліку,
В майбутньому, як орлій крик, нові!

Слова у мові все такі доладні,
Їх слід у самім серці берегти,

Щоб розцвітали в мовленні, як ружі,
Бо кожне слово – то ж бо оберіг!
А, вочевидь, усі ми не байдужі
До краю, де наш батьківський поріг.

Там наша доля кличе за собою,
Там врода українська золота
Калиною, тополею, вербою
У ріднім краї пишно розцвіта!

«Українська врода»

Притулю я до верби серденько
В затишку розкрилених гілок.
Люба Україно, ніжна ненько!
Виплету з пісень тобі вінок.

Твоя врода, мамо Україно,
Мов рожева мальва восени!
Вічна, і велична, і нетлінна
Від осінніх ранків до весни.

«Осінь»

На теренах святої України,
Величної держави між держав,
Твоєї і моєї Батьківщини.
Тож працею її ім'я прослав!

Верба розкішна – вічний оберіг.

Росте така висока і розлога!
Заходжу в тінь, як у священний храм.
Здається, вона молиться до Бога,
Щоб в Україні було добре нам!

І я свою молитву долучаю
За Україну, що в світах одна,
Така квітуча й пишна, наче з раю,
Для нас усіх дарована вона!

«Молитва за Україну»

«Бути» нашій славній Україні
У квітучій весняній імлі.
Скажем «ні» прадавності руїні
І постанем на своїй землі

Бо ведеться в нашому народі:
Незалежність – то величний дар,

То правічне на землі великий,
Що одна у серці, як любов.
«Так!» же – Україні сонцеликій,
Вільній від загарбницьких оков!

«Так» чи «ні»

Україно, дівчинко ласкава!
Кожен тебе в серці береже.

Зберігаймо ж України славу –
Цю природу – річку і отаву,
Джерельце у травах край ріки
І ромашку ніжно-золотаву.
Бережімо все це на віки!

«Бережімо Україну»

Це щастя – бути у своїм народі
Під захистом правічного крила.
Як народилась, так живу відтоді,
Мов океану крапелька мала.

Живе в нас українського потреба
Сльозинкою у кутиках очей.

«Синевир»

Українська мова барвінкова,
Що веде мене в країну Знань!

Тож красуйся, українська мово,
В Україні нашій з року в рік!
Розцвітай, як мальва, веселково
У піснях, немов у плині рік!

«Українська мова»

Любімо ж наше слово променисте.
Воно таке ясне, співуче, чисте!
В нім України світле майбуття,
В нім наша гордість, сила і життя!

«Рідна мова»

Щаслива я, що в рідному селі
Я прокидаюсь рано на світанні.
Сердечка слів у мене на столі
Ряхтять, як в Україні роси ранні.

Щоб злагода була поміж людьми,
Веселками серця навек єднала.
Ми в себе вдома, в Україні ми!
Тополя і калинові корали –

А рута-м'ята! Все скарби любові,
Що збереглися в українським слові!

«Рідне слово»

На конях по яругах і степах
Летять вони, як невловимі тіні,
І наганяють невимовний жах
На ворога в боях за ті святині,

Які і ми у серці бережем:
За Батьківщину, за священну волю!
З кинджалами, пістолями, ножем
Повстали козаки за кращу долю!

За Україну, щоб була навек
Вітчизною і матір'ю святою.
О, Скіфіє! Літам втрачаєм лік,
Але назавжди ми близькі з тобою.

«Скіфські святині»

Ми скіфи. Наші коні мчать учвал,
А вогнища в серцях сягають неба!
І нам нічого іншого не треба –
Ось тільки цей святий дев'ятий вал!

Так, скіфи ми, бо в наших жилах кров,
А не вода струмує у безсмертя.
І ми буваємо жакливо вперті,
Як важимо позбутися оков.

За рідний край, і за його святині,
І за козацьке славне знамено.
Ми скіфи, отож нам не все одно,
Чи вільно жить на цій землі Людині.

Палає осінь на семи вітрах,
Нуртує в Україні барволистом.
Хизується калинонька намистом.
За синню в небесах – Чумацький Шлях!

«Скіфська пектораль»

Яке чудове небо України –
Біляві хмари, синій океан!
Ген, ніби замку давнього руїни,
На сході ж золотий пшеничний лан.

Веселка семиколірно зринає,
На крапельках дрібних ряхтить яса
На радість і добро моему краю!
Такі в нас, в Україні, небеса!

«Небо України»

Велика наша земле українська!
На теренах твоїх спливли віки...
Тут пролітали шалом коні скіфські!
Пізніше запорізькі козаки

Тебе оберігали, як святиню!

Пекельний бій за нашу Україну.
Летіли стріли, і лилася кров.
Тож, вирятували тоді з руїни
Правічну нашу рідну землю знов!

Іван Сірко! Він з нами тут недремно.
І скільки б не минуло ще років,
Та знаєм: воював він не даремно,
Був серед чортомлицьких козаків!

Як батько їх, щаслива їх надія,
Що збудуться молитви проти зла.
І втілилася в дійсність світла мрія,
І Україна вільна розцвіла!

«Іван Сірко і Нікопольщина»

Дозор високогірний тут несуть:
Чи все, як слід, у любій Україні?
Історії своєї не забудь,
Плекати у своїй-таки ж країні

Знак пам'яті, майбутньому зарок,
Щоб берегли славетну Україну
У всесвіті, посеред сонць, зірок
І не забули давню ту руїну,

«Говерла»

Україно! Матінко ласкава!
Пригортаєш нас, своїх дітей.
У тобі багатство наше, слава –
Таке вічне правило просте!

Не знайти нам щастя і в столицях
За кордоном рідної землі.
Глянь, у земляків привітні лиця,
Всі умільці, всі багатирі!

Чорноброві, лагідні, веселі –
Гумор українцеві рідня.
Будь господарем в своїй оселі,
Не ходи світами навмання –

Тут роботи аж по самі вінця:
Все доглянуть, всьому дати лад.
Найтрудящіші у світі українці!
А країна в нас – квітучий сад!

Українці піснею багаті!
І тому усе нам до снаги,
Що серця у всіх такі крилаті
І благословляють нас боги!

Буть громадянином України –
Оце справжнє щастя на віку!
Все твоє – ці верби, цвіт калини.
Де красу побачити таку?

Обійди краї всі пілігримом –
Україна – рай на цій землі!
Будь же їй дочкою, вірним сином
І господарем у місті і в селі!

«Україно-матінко»

Україно, вишнева лебідко!
В білім цвіті пливеш саявом трав.
Ми питаємо, ненечко, звідки
І куди, і хто путь твій пізнав?

Наші пращури – скіфи, трипільці,
Що жили тут, на щедрій землі,
Були воїни, вправні умільці
На твоїм, Україно, крилі.

Тож таким і козацтво постало
У великих і славних боях.
Плата кров'ю святою – немало!
Нею землю полито в полях,

У лісах, у квітучих дібровах
За нащадків, а цебто за нас!
Україно моя чорноброва,
Поетичного серця Парнас!

Все тобі, кожна думка і слово,
Щоб у веснах ти вічно цвіла
У вишневих квітучих обновах
В кожному місті, в садочках села!

«Український Парнас»

Світла казка неньки України,
Її врода вічна й молода,
Її пісня, щира, солов'їна!
Чуєш, у Дніпрі м'яка вода.

«Зимова вишня»

У серці віршів, як рясного цвіту
На вишеньці весняної пори.
Букети їх весні, зимі і літу
Та й осені, коли усі двори

Засипані багряним листопадом,
Дарую на добро в щасливу мить.
Край України видається садом,
В якому вірш, як ластівка, летить.

Поезіє, країно понадхмарна,
Ти – українські рідні небеса!
Щоранку сонцем золотим немарно
Осяяна твоя ясна краса!

Бо наш народ, що на добро багатий,
Поезію, як душу, береже.
Його пісні – то справжнє диво, свято
І джерело всіх наших віршів же.

Поезіє! Ти в серці цвіт і небо!
Ти в кожного – як щастя, як любов.
Є в українців з давніх пір потреба
До віршів долучатись знов і знов!

Свої пісні дарую всім на радість,
На добру долю, на кохання цвіт,
Щоб не торкнулась вас, як сажа, заздрість,
Щоб ви жили щасливих сотню літ!

«Білоцвіт поезії»

Хвилі рим і метафор окраса,
Та, повірте, не це головне.
Рідна земле! Признаюсь відразу,
Твоя доля турбує мене!

Щоб краса мого любого краю
Не злиняла від лютих дощів,
Я цвіт папороті відшукаю
В українським святилищі слів!

Щоб жили у щасливій твердині
І пишались плодами труда
В незалежній своїй Україні!
Щоб минало їх лихо, біда.

Щоб родило у радості поле
І рясніло, немов зорепад.
Україно, свята наша доле!
Розквітай нам на щастя, як сад!

«Поезії моєї серце»

Україно! Ти морська держава!
Ось Азов на білому крилі,
Чорне море – честь твоя і слава!
Ген, стоять на рейді кораблі...

Теренів святої України.
Тут плодючі ниви і сади,
Тут квітує мова солов'їна –
Іншої такої не знайти!

Головне, що є у нас держава...

«Морська держава»

Я лиш струна на арфі України,
Зі співом ніжним, лагідна, дзвінка.
Верба-арфістка поетеси Ліни
Мене гіллям легесенько торка.

Буває, дощик крапотить по струнах,
І я співаю з ними в унісон.
Вся Україна у піснях і лунах –
Такий уже акустики закон.

Озвалися луною Закарпаття
І Чорний ліс у Вінницькім краю...
Гуртом візьмімось, українці-браття,
І возвеличім землю ми свою!

Вітає всесвіт Україну-неню
І нас, її дітей, теж разом з нею!

«Я лиш струна на арфі України»

А небеса по-українськи ніжні!
Під ними виростати я спішу.
Хмаринки лебедино-білосніжні
Над стежкою, що в гущі споришу.

Довкола розкіш рідної природи,
І кожен з нас – її мале дитя,
Краплиночка великого народу
В Дніпровій хвилі вічного життя!

«Стежинка»

Ось мчать, як вітер, скіфські коні!
Сніг шурхотить чи ковила.
Тоді в неписанім законі,
Як квітка, воля розцвіла!

Її зерно і в наших душах,
Немов зоря у срібну ніч,
Всі сумніви, мов тіні, рушить,
Неначе й не було сторіч!

Свободі бути в Україні
На праведній її стежі!
Надходить нині рік «зміїний»,
Премудрий – віримо усі!

І сяє місяць кришталевий,
І зорі – дзвоники скляні...
А Україна – королева
На троні щастя осяйнім!

«Новорічні видіння»

Село святої України
У срібнім літеплі роси!
Неначе пісня солов'їна
І ніби відгомін грози,

Вбирає, щоб тужавів колос,
Щоб зерна щедро золотив.
Прислухайся – почуєш голос
Багатих українських нив!

«Подільське село»

Пухнаста біла птаха снігова
Прилинула в зимову Україну!
Лебідками злетілися слова
До пісні про оновлення країни.

Міста і села у новій красі –
Немов небесна птаха благодаті!
Хустинка на калиновій косі,
Вербові віти, світлі і крилаті!

Закуталася в пух озимина,
Готує нам високі урожаї.
Зимова Українонька ясна
Вдивляється в далекі небокраї!

«Зимова Україна»

Пливе зима на білому човні,
А Україна – мов Сарматське море,
Глибинне у своїй старовині
І величає, срібно неозоре.

У пуховім кожусі ліс дріма.
Немов видіння сну, в снігах Карпати.
Пливе по Україноньці зима,
Їй, любій, вишиває білим шати.

Тут Україна з глибини століть,
Немов тополя, виросла крилато!
І скільки ви по світу не ходіть,
А кращої ніде не відшукати!

«Сарматське море»

У зажурі спали козаки,
Снилася їм Україна люба.
А на ранок диво: сокирки
Виросли всім ворогам на згубу!

«Сокирки»

На підсніжник схожий я
Віддавна й донині.
Розцвіта душа моя
Тільки в Україні!

«Лелека»

Україно, мріями крилата,
Бо крилатий мріями народ.
Кожна тут оселя, кожна хата
Сповнена усіх людських чеснот.

Працелюбством, мріями крилата
В нашій Україні кожна хата.

«Працелюбство в Україні»

Мелодії, що закликають щастя
У наш веселий український край.

«Український край»

Доброта – чеснота України.
Скарб у серці кожної людини.

«Скарб»

Як любо відчувать себе дитям,
Коли у тебе ненька Україна!
Їй кожен зобов'язаний життям,
Їй кожен чи за доньку, чи за сина.

«Ненька Україна»

Вишневе свято в Україні!
Квітують ніжні деревця
На тлі небес ясної сині!
Квіткам ця просинь до лиця.

Все громадянство України
Немов у пишному саду!
У серці кожної людини
Вишневу квіточку знайду.

І українська рідна мова,
Як солов'я натхненний спів,
Бринить у пісні знову й знову
Вишневим цвітом щирих слів!

Вишневе свято в Україні!
Земля – святилище краси.
Слова і пісня солов'їні,
Людей і птаства голоси!

«Вишневе свято»

Весна – це дивовижний гімн свободі,
Життя неопалима купина,
Любов одвічна в нашому народі
До України, що в серцях одна!

«Березневе капотіння»

Господарюй, бо вдома, в Україні,
Дарованій нам Богом в добрий час,
Малесенькій пташині і людині,
Деревам, квітам – це усе для нас.

Вітрила пурпур, мов у книгах Гріна,
І Україна – дівчинка Ассоль –
Зайшла у трави-хвилі по коліна,
А хор пташок бринить:
– Ре! Мі! Фа! Соль!

Назустріч мрії, щастю, благодаті –
Усе тут, в Україні, на віки.
Як обереги, у білявій хаті –
Квітчасті українські рушники.

Квітуй же, Україно, всім на диво!
Пташиним хором, радістю брини!
Будь кожною хвилиною щаслива
Пташиної величної весни!

«Птахи прилетіли»

А в Україні роз'яснилось небо,
Несуть весну пташині голоси.
Ми відчуваєм в ній таку потребу,
Як білоцвіті, сповнені краси.

У кожному серці мрії, наче квіти
Підсніжників, розквітли навесні.
Тож Україна вся відкрита світу!
У ній, мов квітці, радісно мені!

«Весна в Україні»

Весна ряхтить вогнями, як тоді,
Немов магічна жриця храму степу!
Не бути на цих теренах біді,
Бо їх охороняє скіфське небо,

Всю нашу Україну, як колись,
Свободою означену віками!
Минуле і майбутнє тут сплелись
Яскравих весен світлими вінками.

Пройшли віки, і з тих далеких днів
Розквітла незалежна Україна.
Дніпро-Славутич плине, не змілів,
А Україна нині не руїна.

Тут Україна – Скіфія колись,
Її весна прадавня, споконвічна.
Ти їй, славетній, нині поклонись,
Щоб квітувала в Україні вічно,

У пролісках синіли небеса,
І вирували рястом срібні води.
О, України любої краса,
Вінець і слава рідної природи!

Тож треба всю красу його зібрать
У Скіфію, свободою відому!

Щоб та краса, яка цвіла у ній,
Влилася в наші перші квіти, трави
І в Україні, цій країні мрій,
Цвіла весною сяйвом золотавим!

«Весняна Скіфія»

Така казкова нині Україна!
Їй осінь вишиває рушники.
Ось клени – кучеряві парубки.
Як дівчина, красується калина.

«Осіння казка»

І зрозумію, що прадавні коди
На теренах праматінки землі –
Це гени українського народу,
Які не загубилися в імлі!

«Прадавні коди»

Усе неначе в саяві золотім –
Така розкішна українська мова!
І що не слово – мовленню обнова.
В її розмай під вишнями ходім!

«Мова барвінкова»

Під Вінницею йшли тоді бої
За Україну, світлу й незнищенну.
Тут воювали пращури мої
І проливали кров свою священну.

Де доброта, мов веселковий рай,
Зоріла над стражденною землею.
Здавалося б, радій собі, співай
І Україну називай «зорею»!

Йшла в Україні Визвольна війна.
Під проводом Хмельницького козацтво
Всю чашу бою випило до дна,
Явило світу силу і лицарство!

«Вулиця Данила Нечая у Вінниці»

Ми відкритий для світу народ – українці,
Що у Східній Європі живем споконвік!
В домі бути господарем мужеві й жінці –
Наше право, дароване Богом повік!

В давнину це було, у боях
Синьоводських,
Українці, брати-білоруси, Литва
Зупинили Орду у степу немонгольським
І на рідні краї відновили права!

Запорізьке козацтво в боях небувалих
Берегло Україну, Європи краї
Від ворожих набігів, страшних і зухвалих.
Лютий ворог летів, як осині рої!

І Богун, і Нечай, і Сірко з Кривоносом –
Українські звитяжці в далекій війні –
У жнивах вікопомних складали покоси
І нападникам злим твердо мовили: «Ні!»

«Україна – європейська держава»

Колись гайнув шукати тих стовпів,
Що підпирають небо над землею.
Щаслива мережа його слідів
Цвіте над Україною зорею.

«Сліди Тараса»

А в рідній Україні, де колись
В квітучих вишнях мала ти відряду,
Бузки цвітуть, як полум'яний бриз,
І весь твій біль минувся б там відразу.

І діти б підростали у раю,
Що Україною його назвали люди.
Та нині у чужому ти краю,
Від валіде терпиш тут злу огуду.

А в Україні зараз небеса
Такі високі, волошково-ніжні!
Землі твоєї рідної краса
Ніколи не зів'яне, не поблідне!

В твоєму серці пахощі полів
І прохолода гаю над рікою!
А український мелодійний спів
Тебе додому вабить за собою.

«Роксолана»

В людському серці пристрасті земні,
Уся краса матусі України,
Смарагди і румянці запашні,
Як у поезії Костенко Ліни,

Співає Чураївна молода,
Звиваючи віночком довгі коси.

Співає про славетних козаків,
Про славного їх батька Дорошенка.
І досі береже той щирий спів
У самім серці Україна-ненька!

До світу поза обрієм гроза,
А України врода – наче мрія!
Це море, як Марусина сльоза,
Горить-ряхтить, ніколи не зміліє!

«Сльоза Чураївни»

У квітах Катерини Білокур
Земля моєї неньки України.
Зринає хвилюю квітчастий мур,
Ховає лихоліття і руїни.

Так українка в маєві квіток,
Які цвітуть у серці Батьківщини,
Сягнула рівня світових зірок
В ім'я краси і слави України!

«Квіти Катерини Білокур»

*Красо України, Подолля!
Розкинулось мило, недбало!
Здається, що зроду недоля,
Що горе тебе не знавало!
Леся Українка*

Кохаюся у творах Українки,
Іду стежками Лесі до ріки.
А та її пісні співає дзвінко,
Шумлять дуби, подільські свояки.

Це, справді, так: перлина України –
Подільський край, де все моя рідня,
Краса чудової і вільної країни.
Є в ній ліси, діброви і поля.

І, як колись, в полях стоять тополі
І розмовляють з вітром повсякчас
Про Україну, про щасливу долю,
Про Лесю Українку, про всіх нас.

«Лесине благословення»

Мадонни української землі,
Матусі наші, лагідні й щирі!
То берегині в місті і селі.

Вони навчають жить в любові, в мирі.
У погляді і радощі, й жалі.
О, прихисток сердець в життєвім вирі!

«Мадонни української землі»

Звивається під вітром борода
І намітає снігу цілі мури!
Не віриться, що все оце вода
Зібралася в пухнасті кучугури.

Облуда, а справжніше не бува.
Зимова Україна – добра казка!
Ми серцем пізнаєм усі дива,
В яких її любов до нас і ласка.

«Сніговій»

Щедро їх усіх обдарувала
Українська матінка-земля.
Золоте гаптують покривало
Для матусеньки ліси й поля.

Барви української природи
Ваблять і чарують повсякчас.
Все в гармонії, нема незгоди.
Осінь учить мудрості всіх нас,

Щоб любили землю, як святиню,
У нерукотворному цвіту –
І небес високих стрічку синю,
І осінню радість золоту.

«Осінь в Україні»

Всміхнулася Україна:
Велика у неї родина!

«Гілочка»

На семи вітрах тополя в полі –
Сяга неба українська доля!

«Осінній блюз»

Карпати! Український дивосвіт.
Тут спів лунає дзвінко, на весь світ!

Чорниця – зваба в погляді очей,
Вуста – що восени її рум'янки.
Русяві кучері струмками до плечей.
О, вродо україночки-горянки!

«Чорниці»

Пливем по морі, рибами пропахлім,
До невідомих нині островів,
До книг нових із щонайкращих слів.

Слова ці споконвічні в Україні,
На щастя подаровані людині!

«Ключем поезії я відчиняю ранок»

Далекі горизонти світові,
Скарби духовні неньки України!
Читай «Кобзар» і віднайнеш нові
Можливості для розвитку країни.

«Шевченківські дні»

Є в нашій любій Україні
Ліси, і ріки, і моря.
А небеса ж ці лебедині...
О, Батьківщинонько моя!

«Казкова Україна»

(Поема)

Віднині і навік уже не та,
Яку ми знали, Золота Орда!

Епілог

Отак і сталось. Далі в плині літ
Не жирували вже в степу ординці.
Спав з України віковичний гніт,
Ярмо зірвали славні українці

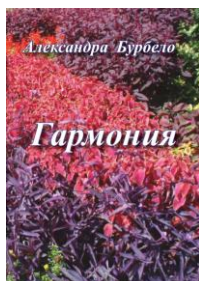
У братній армії військовиків!
Європу прихистили за собою!
Плин Синіх Вод і досі не змілів,
Усе лихе забравши за собою.

Легенду про Орисю й коваля
І досі пам'ятають в Україні.
І нині сокіл в небесах кружля
Над річкою, де води сині-сині

У межиріччі Бугу і Дніпра,
Неначе очі неньки України!
І стільки в них любові та тепла
До української славетної родини!

«Перемога під Синіми Водами»

Книги Олександри Бурбело та збірник віршів про Олександр і її творчість

Зміст

Вступ	4
Уривки з поезій	7
Джерела вічності	7
Українське поле	7
Українська врода	8
Осінь	8
Молитва за Україну	9
«Так» чи «Ні»	9
Бережімо Україну	10
Синевир	10
Українська мова	10
Рідна мова	10
Рідне слово	11
Скіфські святині	11
Скіфська пектораль	12
Небо України	12
Іван Сірко і Нікопольщина	13
Говерла	13
Україно-матінко	14
Український Парнас	15
Зимова вишня	15
Білоцвіт поезії	16
Поезії моєї серце	17
Морська держава	17
Я лиш струна на арфі України	18
Стежинка	18
Новорічні видіння	19
Подільське село	19
Зимова Україна	20
Сарматське море	20
Сокирки	21

Лелека.....	21
Працелюбство в Україні.....	21
Український край.....	21
Скарб.....	21
Ненька Україна.....	22
Вишневе свято.....	22
Березневе капотіння.....	22
Птахи прилетіли.....	23
Весна в Україні.....	23
Весняна Скіфія.....	24
Осіння казка.....	25
Прадавні коди.....	25
Мова барвінкова.....	25
Вулиця Данила Нечая у Вінниці.....	25
Україна – європейська держава.....	26
Сліди Тараса.....	26
Роксолана.....	27
Сльоза Чураївни.....	28
Квіти Катерини Білокур.....	28
Лесине благословення.....	29
Мадонни української землі.....	29
Сніговій.....	30
Осінь а Україні.....	30
Гілочка.....	30
Осінній блюз.....	31
Чорниці.....	31
Ключем поезії я відчиняю ранок.....	31
Шевченківські дні.....	31
Казкова Україна.....	31
Перемога під Синіми Водами.....	32
Книги Олександри Бурбело і про її творчість та збірник пісень на слова юної поетеси.....	33

Літературно-художнє видання

Олександра Бурбело

Любій Україні

(Уривки з поезій)

Коректор: Бевз Т. О.

Технічний редактор: І.В. Данилюк

Здано до складання 26.07.2019 р.

Підписано до друку 30.07.2019 р.

Формат 60х84/16. Папір офсетний.

Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.

Умовн. друк. арк. 21,39

Замовлення № 148

Тираж 500 прим.

Видавець ФОП Рогальська І.О.

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 145

тел.: (0432) 43-51-39, 65-80-80

E-mail: dilo_vd@ukr.net

Свідоцтво ДК № 3909 від 02.11.2010 р.

Виготовлювач ФОП Рогальська І.О.

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 145

тел.: (0432) 43-51-39, 65-80-80

E-mail: dilo_vd@ukr.net

Свідоцтво В03 № 635744 від 01.03.2010 р.

Бурбело Олександра

Сергіївна (01.01.1998, м.Вінниця)

– поетеса, прозаїк. Член НСПУ (2015).
Лауреат численних Всеукраїнських та Міжнародних конкурсів – в її портфоліо більше п'ятдесяти грамот, дипломів, подяк, сертифікатів. За майстерне втілення шевченківського духу у власній творчості і пропагування ідей Великого Кобзаря Олександрі нагороджено Гран-Прі Міжнародного проект-конкурсу «Тарас Шевченко єднає народи» та відповідною медаллю (Київ, 2018).

Автор книг: «Первоцвіт» (Вінниця, 2011), «Белые паруса» (Новоросійськ, 2012), «Первоцвіт» (видання друге, змінене і доповнене; Вінниця, 2012), «Зимова Україна» (Вінниця, 2013), «Я лиш струна на арфі України» (Київ, 2013), «Золота росинка» (Вінниця, 2014), «Перемога під Синіми Водами» (Вінниця, 2015), «Гармония» (Вінниця, 2016), «Рідній Україні» Вибране. Поезія (Вінниця, 2017), збірник пісень «Свої пісні дарую всім на радість» (Вінниця, 2017), «Рідній Україні» Вибране. Проза (Вінниця, 2018). Сучасні поети присвятили вірші Олександрі, які надруковані у книзі «Друзі по перу – Олександрі Бурбело» (Вінниця, 2018). Її творчість пронизана патріотичними почуттями, радістю, любов'ю до рідної землі.

У грудні 2016 року оголошено про заснування щорічної літературно-мистецької премії журналу «Вінницький край» імені Олександри Бурбело – «Струна на арфі України» і щорічного конкурсу на кращу поетичну і прозову публікацію для творчої молоді шкіл Вінниччини віком до 16 років.

Програмою української літератури 5-9 класів з 01.09.2017 року передбачено твори Олександри Бурбело вивчати на уроках

05.09.2013 року юна письменниця відійшла у вічність внаслідок тяжкої хвороби. 02.07.2015 року Олександрі Бурбело помертньо прийняли в члени Національної спілки письменників України.